

העלון טעון גניזה
 עלון מס' 833
 שבת חוקת
 שנת תשפ"ו

ע"ש הצדיק המלובן רבי ינון חורי זצוק"ל, זיע"א
יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 1700-720-500

העלון מוקדש לעילוי נשמת
 יוסף בן רבקה ז"ל
 אולגה זימבול בת אמילי ז"ל
 רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
 יעקב קיקי בן יסמיה ז"ל
 כרמלה קונפטה בת רחל ז"ל
 חניה בן אורלי ז"ל
 דינה בת פורטונה ז"ל
 אהרון בן מתתיהו ושרה ז"ל

זמני שבת
פרשת חוקת

רבינו תם	צאת שבת	הדלקת נרות	פגל המנחה	ירושלים
9.06	8.30	7.13	6.16	תל אביב
9.03	8.33	7.30	6.19	חיפה
9.04	8.34	7.21	6.20	באר שבע
9.01	8.30	7.28	6.16	

הפטרה: "ויאמר שמואל"

ההלכה השבועית

הלכות קריאת התורה

א. מותר למכור בשבת ויום טוב בבית הכנסת על ידי הכרזה את עליית העולים לספר תורה, כגון משלים ומפטיר, וכן פתיחת ההיכל והגבהת והקמת הספר תורה באופן שהכסף יהיה להחזקת בית הכנסת, וכן מותר לנדור ולתרום למוסדות תורה וחסד, מפני שהכל צורך מצוה הם, ואין בהם איסור משום מקח וממכר בשבת ויום טוב.

ב. אחרי תפלת שחרית של שבת מוצאים ספר תורה וקוראים בו שבעה עולים וקריאה זו חובה על הצבור מדברי סופרים.

ג. אם רצה החזן להוסיף עוד עולים, מוסיף.

חזון עובדיה

מטעמים לשולחן

זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר דבר אל בני ישראל ויקחו אליה פרה אדמה (י"ט, ב)

צריך להבין למה בציווי על פרה אדמה התורה כותבת "זאת חוקת התורה", לכאורה נראה שהיה יותר נכון אם התורה היתה כותבת "זאת חוקת הטומאה" או למשל "זאת חוקת הטהרה" שהרי כל ענינה של פרה אדמה היא לטהר טמאים, ולכאורה בלשון "חוקת התורה" משמע יותר שזו חוקת התורה כולה. ואם נרצה לומר שבאה התורה ללמדנו שאדם טמא אסור בלימוד תורה ולכן כתבה התורה "זאת חוקת התורה" הרי זה וודאי אינו כן שהרי אמרו חז"ל (ברכות כב.) שאין דברי תורה מקבלים טומאה ולכן אף אם אדם נטמא במת מותר לו ללמוד תורה. כך שואל **האור החיים הקדוש** ולפני שנביא את תירוץ נספר: (כמובא בלבוש יוסף) היה זה לפני כמה וחמישים שנה, רבה של ראדום אשר בפולין, **ר' יהושע לנדוי זצ"ל** נכדו של **הנודע ביהודה זצ"ל**, קיבל הוראה להתייצב בפני המושל הרוסי בארמון המלוכה בוורשה. הרב נבהל וחשש ביודעו את אשר לפניו, הרי הרוסים כבשו את פולין, והמשכילים קשרו עמהם "קשר רשעים" להילחם במשותף נגד היהודים ודתם, מי יודע מה ההלשנה החדשה, ומה הם זוממים. בהגיע המועד נפרד הרב מבני ביתו, ונסע לוורשה כשהוא נוטל עמו את נרתיק הטלית והתפילין וכן תכריכים, אולי נרקמה נגדו עלילה והוא יוגלה לסיביר, או שמא חלילה גרוע מכך. בהגיעו, עלה לארמון המושל, והוכנס לחדר הקבלה, לתדהמתו פגש במקום שנים מחשובי רבניה של פולין, אף הם הוזמנו לפגישה ולא ידעו על שום מה. בגבור המתח והחרדה, החל לפסוע בחדר הלך ושוב, לפתע הבחין הרב לנדוי בספר המונח על הכוננית, סקרנותו התעוררה למראה הספר, נטלו, וראה שזה חומש עם פירוש האור החיים הקדוש זיע"א. השתומם רבי יהושע, מה לחומש זה בארמון המושל הגוי, פתחו, וראה כי דף אחד מקומט בקצהו, לשם סימן. עליף בו מבט, והבין הכל, מיד פנה לעמיתו הרבנים וביקש שיינחו לו לנהל את השיחה עם המושל ולא יתערבו בה, גם אם דבריו יוקממו אותם. ויראו בעיניהם תמוהים. הרבנים תמהו לפשר הבקשה, אך שמחו שהאחריות הוסרה מעל כפיהם. הדלת נפתחה, והמושל נכנס אל החדר עם קבוצת משכילים, ביניהם המומר יחזקאל אריה הוגא שר"י, ששינה את שמו לסטניסלב קויזמיר. מומר נתעב זה כבר המיט גזרת שרפה על השולחן ערוך - חושן משפט, הכותב שאין להחזיר אבידת הגוי אלא מפני מצוות "קידוש השם", ומה זומם הוא עתה. מבט של להיטות וניצחון היה בפניהם, המושל ניגש ישר לעניין, "אתם היהודים לומדים את החומש עם כל מיני פרושים נכון", שאל, שני הרבנים תלו מבטם ברבה של ראדום, שאמר, "אכן כן, פרוש רש"י ורמב"ן, אכן עזרא וספורנו, כלי יקר ואור החיים הקדוש, ועוד". עיני המשכילים נצצו ברשעות, המושל המשיך ושאל, "ודבריהם קדושים בעיניכם, מקובלים ומוסכמים עליכם", רבה של ראדום השיב, "קדושים, כן, אולם מקובלים ומוסכמים, רק במה שנוגע לפסק הלכה, מקובלים עלינו דבריהם ללא ערעור והרהור. בכל הנוגע לענייני דרוש ורעיונות, הרשות נתונה לכל יהודי לדרוש ולהביע רעיונות בפרוש הפסוקים מדעתו הרחבה, לא ניתן לומר שהרעיונות מחייבים אותנו". המשכילים צעמו וחרקו שיניים בועים אין קץ, אחד מהם רץ אל הכוננית, חטף את החומש שעליה, פתחו וקרא בכעס, "ואיך תסביר את מה שכתוב כאן", אבל המושל השתיקו ואמר, "הלא שמעת מה אמר הרב, זה רעיון בלבד ותו לא". המושל פנה אל הרבנים ואמר, "סליחה על ההטרדה, גם אותי הטרדו כאן לשווא", ויצא את החדר. המשכילים נכלמו, והרבנים יצאו בשמחה. בחוץ שאלו את הרב מראדום, "מה ארע", והוא השיב - "ארע כאן נס". הרשעים המתנכלים לכל הקדוש והיקר לנו. רצו לגזור שרפה על כל פרושי החומש, הם גילו את אוזנו של המושל לפרושו של האור החיים הקדוש בתחילת פרשת חוקת, המסביר מדוע יהודי מטמא במותו באוהל, והגוי אינו מטמא. וכך אומר האור החיים הקדוש: "משל לשני כלים, שהיו אצל בעל הבית, אחד מלא דבש ואחד מלא בזבל, ובעל הבית פנה את אותם כלים אל מחוץ לחדר. הכלי שהיה מלא בדבש ישר התקבצו עליו כל הזבובים והרמשים, ואילו הכלי שהיה מלא בזבל, למרות שנכנסו לו קצת מהזבובים לא משתווה לכמות שנכנסו אל הכלי של הדבש. כך אדם מישראל בהיותו מלא קדושה, מתוקה וערבה, בצאת נפשו יתקבצו אל גופו כל הקליפות ויטמא כל הבא במגע אתו, אבל הגוי במותו לא ימשוך אליו הקליפות הטמאות". המשכילים ביקשו לטמון לנו מלכות, להוציא מפינו הודאה שהספרים מחייבים אותנו ואז להקריא את החומש מסומן באותו דף לגזור חלילה שרפה על כל הספרים, אבל בסייעתא דשמיא השאירו את החומש מסומן באותו דף על הכוננית, כך הקדמנו רפואה למכה. ועתה נחזור לשאלתנו מפני מה בפרה אדמה התורה אומרת "זאת חוקת התורה" על פי המשל יובן להפליא. הרי מהו הגורם לכך שבני ישראל הורמו יותר משאר אומות העולם עד כדי שיתקבצו אל גופם הקליפות אשר גורמות לכך שיש בהם טומאת מת הרי זו התורה, שהרי ללא התורה חס ושלום הנם ישראל ככל הגוים אשר הם ככלי מלא זבל שעליהם לא יתקבצו הזבובים, ואם כן רק על ידי שיהודי נדבק בתורה הקדושה הרי הוא ככלי מלא דבש וממילא הוא נטמא וזהו כוונת הפסוק זאת חוקת התורה.

ח.י.ח

אהבתם את העלון? רוצים לקבל אותו כל שבוע עכשיו גם בדוא"ל ובואצפ?

שלחו אלינו את כתובתכם למייל: tifaret@hasdeyion.org או הכנסו ל - www.hasdeyion.org או בואצפ: 050-9580500

אעזור לך לעשות את רצון ה'!

כדי להשגיח על הניבחנו! חודשים חלפו מאז התקבל בן ציון לבית הספר. והנה, באחד הימים, הופיע לפתע בביתי מנהל בית הספר, אקסקלוזב בכבודו ובעצמו! למראהו נבהלתי מעט. מה קרה? הוא החל לספר: "עד כה נהגתי לעשן בשבת, וגם לעשות מלאכות שאסור לעשותן. אך לפני מספר ימים אירע לי נס; מאחר שאני בעל משפחה גדולה, ואיני יכול לכלכלה ממשכורת בלבד, מפעם לפעם מבצע אני בזehירות ובשיקול דעת אי אלו מעילות. והנה אירע מקרה בו ביקש ממני אדם, שלא עבר את כל בחינות הבגרות, להנפיק לו תעודה. נתתי לו את האישור הדרוש תמורת סכום כסף, הוספתי ציונים גם במקצועות בהם לא עבר את הבחינות וזייפתי את החתימה. את כל הציונים המזויפים רשמתי גם ביומן בית הספר. מקרה זה אירע לפני זמן רב. בינתיים הפך האיש למהנדס, התחתן, ואחר כך התגרש. אשתו החליטה להתנקם בו והלשין עליו. היא כתבה מכתב בו טענה כי הוא רמאי וכי גם הדיפלומה וגם תעודת הבגרות שלו מזויפות. כתוצאה מכך נשלחה ועדה מיוחדת לבית הספר, על מנת לבדוק את נכונות ההודעה. המפקחים דרשו להציג את יומן בית הספר, פתחו ועיינו בכל דף משני צדדיו. כאשר הגיעו לדף המזויף, כמעט קיבלתי התקף לב, שכן קשה היה שלא להבחין בזיוף. והנה, לפתע נשמע קולו של אחד מהם. הלה הציע: 'הבה נבדוק כעת מהצד השני, כלומר, מהסוף'. הם החלו לבדוק מצדו האחר של היומן, שוב הגיעו לדף המזויף ושוב עברו שם בדיוק! וכתבו לעצמם כי הכל תקין..." הוא התבונן בי ואז אמר: "רק דף אחד עקפו, ובדיוק היה זה הדף ההוא. הבנתי מיד כי ה' הציל אותי בגלל הזכות שהייתה לי בעת שקיבלתי לבית הספר את בנך, והחלטתי כי עליי לקבל על עצמי שלא לעשן עוד בשבת. אני מבקש ממך לכתוב לי כאן, על דף זה, מתי מותר להתחיל לעשן בצאת השבת בלילה". כתבתי לו. בעבור זמן מה החלטתי לשלם לו תמורת קבלתו של בן ציון לבית הספר, שהרי הוא עשה בעבורי מעשה גדול, ומי היה עושה כדבר הזה? השגתי חמש מאות רובל, נכנסתי אליו, נתתי לו את הכסף - אך הוא סירב לקחת. "אני אוהב כסף ואני צריך כסף", כה אמר. "אבל את המעשה הזה עשיתי למען ה', ואיני רוצה כסף בעבורו". ניסיתי לשכנעו ואמרתי: "המצווה גדולה גם תמורת כסף!" "לא!" היה האיש נחרץ בדעתו. "אם אקבל את הכסף ירד ערך המצווה". ומיד הציע: "אני מבקש ממך למצוא ילדים נוספים כמו בנך, כאלו שאינם רוצים לכתוב בשבת, ולהביא אותם לבית ספרי. בעבור כל אחד מהם תקבל ממני חצי ליטר וודקה". בל נשכח - הדבר אירע בתחילת שנות השישים! הייתה זו תקופה בה נידונו אנשים לעונש מוות בירייה על ספסרות! שלשים וחמישה ילדים הצלחתי להביא אליו. התוכלו להאמין למספר זה?! לא קל היה לעשות זאת. שכן, היה זה בית ספר של הנוער העובד, בו יכלו על פי החוק ללמוד אך ורק נערים עובדים מגיל שש עשרה ומעלה. פתחתי פטנט מיוחד כדי לזייף טפסי אישורים של מקומות עבודה, וכך הצלחתי להביא אליו ילדים בני אחת עשרה ושתיים עשרה. בשעת בדיקה עלול היה הזיוף להתגלות, אך לבוריס דוידוביץ' חשוב היה שתהיה ניירת, ומכל השאר הוא פשוט בחר להתעלם. תמורת קבלתם של הילדים לבית הספר הוא לא נטל מאיש ולא קופיקה אחת! בכל זאת החלטתי לשלם לו באופן מסוים: לקראת פסח נהגתי להביא לו מצה, בראש השנה תקעתי בעבורו בשופר. לקראת יום כיפור לימדתי אותו אלו תפילות יש לומר, בסוכות הזמנתי אותו אלי לסוכה, ובפורים הייתי קורא לו את המגילה.

לסיעתא דשמיא מיוחדת במינה זכה רבי יצחק זילבר זצ"ל בחינוך ילדיו לשמירת שבת. בספר "להישאר יהודי", מסופר על נתיב הייסורים והפחד שעבר בדרכו: התחלתי לחשוב על דרכים למצוא לילדיי מקום לימודים מבלי שיאלצו לכתוב בשבת. התעניינתי אצל מכרים, ואחד מהם, הרב ישראל פרנקל, אמר לי: "אני מכיר יהודי המנהל שלושה בתי ספר לנוער העובד: לכבאים, לחיילי שריון ולשוטרים. ואם כי הוא עצמו אינו שומר מצוות, שלושת בתי הספר הללו אינם פועלים בשבת". הגעתי אל המנהל. היום יכול אני לחשוף את שמו: בוריס דוידוביץ' אקסקלוזב זצ"ל. סיפרתי לו את סיפורי המלא - על מגוריי בקאזאן, ועל פיטוריי מהעבודה בשל אמונתי בה, ועל המעבר לטשקנט - ועתה בקשתי לרשום את ילדי לאחד מבתי הספר שלו, הואיל ולא לומדים שם בשבת. הוא עדיין התקשה להבין: "ומדוע אינך רוצה לרשום אותם לבית ספר רגיל?" שאל. "כי שם יהיה עליהם לכתוב בשבת, והדבר אסור", הסברתי. "מדוע אסור הדבר? והרי מדובר בחוק מדינה, ואינכם כותבים להנאתכם?" התקשה להבין. עניתי: "ובכל זאת, ברצוני לחנך את ילדיי שלא יכתבו בשבת". הוא חשב שנייה, ואז שאל בגילוי לב: "אתה רוצה זאת כדי לעשות את רצון ה', הלא כן?". "כן", השבתי. "אם כן, אעזור לך", אמר. בו במקום הוא הרים טלפון לקרוב משפחתו, גם הוא מנהל בית ספר: "סולומון יונוביץ', קבל את הילדה שרה זילבר. בשבת היא לא תכתוב, ומן הסתם יקימו המורים מהומה, אך אני מבקש כי כל הרעש יישאר בין כתלי בית הספר", הורה לו. "ואת הבן אקבל אני", אמר אלי. באותו רגע שאלתי מבלי לחשוב: "ומאיזו כיתה לומדים אצלכם?" "מכיתה ז'", ענה. "אך בני סיים ארבע כיתות בלבד", הודיתי. הוא התבונן בי: "איני מבין אותך. הרי אתה עושה את זה לכבוד ה', ולה' לא משנה אם הילד ילמד בכיתה ז', ד' או ו'. אם אני מסכים לקבלו - שלח!" הוא רשם דבר מה על פתק, ואני אפילו לא התבוננתי בכתוב. לקחתי את בני והלכנו לפי הכתובת הרשומה. כאשר הגענו למקום, על פי הכתובת שהייתה בידי, גיליתי כי ממוקמת שם מחלקת המשטרה. ידוע כי הנכוה ברותחין נזהר בפושטים, ואני, שכבר ידעתי מעקבים של הק.ג.ב. והמשטרה, חשדי התעורר בי מיד - לאן הגעתי? מה הוא המקום הזה? הן פגשתי את אקסקלוזב בפעם הראשונה בחיי, ואולי טמנו לי הלה מלכודת? אבל מיד התבררה טעותי, שכן, באותו בניין, אכן, היה בית ספר לשוטרים. הצגתי את הפתק שבידי, הכניסו אותי פנימה, והפנו אותי לסגנית שהיתה יהודיה, בלי לשאול הרבה שאלות רבות לקחה את בן ציון והכניסה אותו לשיעור באחת הכיתות. התלמידים כולם היו גבוהים, חסונים, לבושי מדי שוטרים, ואקדחים היו נעוצים במדיהם. בן ציון היה בעת ההיא בן אחת עשרה בלבד, קטן וחלש, ואני שחששתי להשאירו לבד במקום, ישבתי שם במשך שעתיים. לכל מי ששאל מה עושה כאן ילד זה, הסברתי כי "הילד חולה, הוא זקוק לטיפולים, ולכן נאלצנו לרשום אותו לבית ספר זה". תקופת הלימודים בבית ספר זה עברה למישרין. באחד הימים, כאשר הלכה אשתי עם בננו ברחוב, פגש בהם שוטר, אמר שלום והצדיע. אשתי התפלאה: "בנצ'יק, מהו הקשר שלך לשוטר זה?" "והרי אנו לומדים יחד", הסביר לה הילד. קרה שמועדה של אחת הבחינות נקבע לחג השבועות. התקשרתי לאקסקלוזב ושאלתי: "בוריס דוידוביץ', האם תוכל להעביר את הבחינה למועד אחר?" "נו, בסדר. נערוך אותה בעבורו ביום ראשון", אמר מיד, ושלח באופן מיוחד מורה

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

אשתי שתחי' היתה בהריון, היו לה רעידות בכל הגוף, כמו אישה זקנה. הלכנו לקופת חולים, ואמרו לנו שזה כלום. חזרנו הביתה. אז התחילה לראות שחור, שוב התקשרנו לקפ"ח ואמרו לנו שהכל בסדר. בבקר אישתי התעוררה, הלכה ליטול ידים במטבח והספיקה להתקשר אלי ולהודיע שהבן שלנו לא מרגיש טוב ומחזירים אותו מהת"ת הביתה. ולאחר מכן נפלה על הראש ואבדה את ההכרה. אני מורה בב"ס לא רחוק מהבית. הילד מתקשר אלי ואומר לי שאמא לא עונה. בסיעתא דשמיא אמרתי לה לפני כן להשאיר לו דלת פתוחה. אמרתי לו שיפתח את הדלת ויכנס. ואז הילד רואה את אמא שלו שרועה על הרצפה. שוב מתקשר אלי בהלם. ומיד הזמנתי אמבולנס ורצתי הביתה. הגענו מיד לבית חולים לטיפול נמרץ. שם החליטו לעשות לה ניתוח קיסרי. אחרי 40 דקות בערך אמרו לי, אם המצב יהיה טוב עוד 4 או 6 חודשים נעיר אותה. מה עם התינוק? שאלתי? עוד חודש נעיר אותו, ענו לי. הרופאים החזירו אותי הביתה. ואמרו לי עוד המצב יתדרדר יתקשרו אלי. מיד התקשרתי ל"חסדי ינון" ובקשתי שיעשו לה "פדיון נפש" לאמא ולרך הנולד. למחרת בבקר ב09:30 התקשרו אלי מהבית חולים, קפאתי במקום, אמרו לי "אשתך פקחה עינים וקוראת לך". טסתי לבית חולים, דברתי איתה בסימנים כי היתה מטושטשת, אמרתי לה שנוולד לה תינוק, התינוק אחרי שלושה ימים התחיל לנשום בכוחות עצמו. היה 68 יום בפגיה. אז התחיל לרדת לו הדופק, עשו לו בדיקות וגילו שנדבק בשפעת דרך האמא. שוב עשו לו "פדיון נפש" זה היה יום לאחר פורים. בכ' אדר שחררו אותו הביתה בריא ושלם ב"ה, בכ"ו אדר היתה הברית... ישתבח שמו לעד שלא החסיר חסדו מאיתנו... אין עוד מלבדו!

בעילום שם

סמא דחיי - הסגולה הטובה ביותר להצלחה

שמר פיו וישונו שמר מצרות נפשו (פסדיו בראי ביט)

המצוות התלויות בדבור, אין זוכר האדם בדרך כלל לשמון כראוי

והנה על כל העונות יוכל האדם לטעות בנפשו ולומר נקי אנכי, שאני שומר שבת ומניח תפלין בכל יום וכדומה שאר מצוות, אבל על המצוות עשה והלאוין התלויות בחלק הדבור, אמרו לנו חז"ל, שככלם בלשון הרע, ושם לשון הרע כולל כל חלקי דבורים האסורים [והגם שהגמרא מקשה: בלשון הרע סלקא דעתך? אלא אימא, באבק לשון הרע כבר כתב הרמב"ם, שאנו בדורותינו הלואי שנמצל מלשון הרע עצמו]. וגם אנו בעצמנו כלנו מודים לזה, דכשנשאל לאדם בינו לבין עצמו: אמר לי ידידי האמת, האם תחשב בנפשך שאתה שומר את התורה? יענה לך: בדרך כלל אני שומר התורה. ואם תשאלנו על חלק הדבור: אמר לי האמת, האם אתה שומר הענינים התלויות בחלק הדבור לפחות בחלק קטן מחייך, דהינו חלק רביעי מחייך או חלק עשירי לפחות? יענה לך במר נפשו: אינני זוכר אם שמרתי אפלו חדש אחד מימי חיי כראוי.

אמרת הצדיק

אם אי אפשר לעבור אז מוכרחים לעבור
הסבא מנובהרדוק

לבקשת הקוראים - מחכים לספורי ישועות שלכם
בטל: 1700-720-500 או בואצפ 050-9580500

ערב פסח לפני כשנה אבי שיחיה חווה התקפת כאבי בטן איומים מיהרנו לפנות אותו לבית החולים ושם התגלה שיש לו קרע במעיים, עשו לו ניתוח חירום, תכתו לו חלק מהמעיים הגס, הניתוח הצליח אבל הוא לא התעורר ולא הצליח להתאושש והיה בטיפול נמרץ בין שמים וארץ, באותו זמן דיברתי עם חברה שלי על מצבו של אבי והיא אמרה לי גיסי היה במצב קריט ועשינו "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" וברוך השם הוא יצא מזה וחזר לאיתנו הראשון. תתקשרי לשם דחוף ובעזרת השם תזכי לראות ישועות.. מהרתי להתקשר, ופלא עליון מייד אחרי הפדיון התחיל לחול שיפור ובקצב מאוד מהיר. הוא התאושש וחזר לעצמו אני מתקשרת אחרי שנה כי אני צריכה פדיון נוסף ומספרת את מה שראיתי בעיני על מנת שזכות זיכוי הרבים וההודיה לבורא תעמוד לנו שוב ונזכה לסיעתא דשמיא...

ט.ו.לוד

יש לי בעיה רפואית שמאוד מקשה עלי בתנועה ולכן הייתי צריכה לחדש תו נכה וידוע שבתקופה האחרונה יש המון בירוקרטיה לכן לפני שהגשתי את הטפסים נגשתי לעשות השתדלות - לעשות "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" שלא יהיו בעיות בהגשה ושיהיה סיעתא דשמיא. ושיאשרו לי אותו. וברוך השם אישרו לי תוך מספר שבועות. כנגד כל הסיכויים...היפלא מה' דבר...תודה השם!

ו.נ מהמרכז

דברתי אתכם בבקר...והזמנתי "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" דחוף עבור כלתי שהיתה בחדר לידה, והעובר היה במצוקה. הרופאים החליטו שחיבים ליילד אבל היתה בעיה לתת זירוז בגלל ניתוח קיסרי קודם שעברה. אני מתקשרת לבשר בשורות טובות ברוך השם, אחרי הפדיון היו ניסי ניסים מרגע לרגע, ובסיעתא דשמיא נולד תינוק בריא ושלם וגם לאמא שלום. אודה ה' בכל לבי, אספרה כל נפלאותיך...

ה.ל

במשך תקופה היו לי קשיים בלעיסה ובליעת אוכל, מלווה בכאבי גרון, מיותר לציין שזה משבש, כואב ומתסכל. החלטתי לעשות "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" לרפואה שלימה. וברוך השם! בסיעתא דשמיא ראיתי הקלה גדולה מאז. תודה על הזכות - בעילום שם

"חסדי ינון" עורכים

תיקון הנפטרים

ע"פ המקובל
ר' יהודה פתיה זיע"א
המסוגל לעילוי ותיקון נשמת יקירכם

למסירת שמות בקו הישועות:

1700-720-500 או 050-9580500

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 1700-720-500

באחד הימים קרא מנהל בית הספר לתלמידו תומס אדיסון. נכנס תומס לחדרו של המנהל וחיכה למוצא פיו. כשמתכתב בידו ביקש ממנו המנהל: "קח את המכתב הזה, מסור אותו לאימך ואמור לה שתקריא לי אותו". לקח תומס את המכתב ונתנו לאימו. פתחה אימו את המכתב, התיישבה והקריאה אותו לבנה: "לגברת אדיסון שלום. בנך ילד מדהים, שנון וחכם מאד, גאונו הרבה מאפילה על התלמידים האחרים, בית ספרנו קטן עליו!" סגרה אימו את המכתב, חיבקה את בנה ואמרה: "בני היקר, איזה כיף לקרוא כאלו מילים, איזו זכות יש לי, עשית אותי אמא מאושרת". לאחר מספר ימים הוציאה האם את בנה תומס מבית הספר, הביאה לו מורים פרטיים והוא למד בביתו. חלפו שנים ותומס אדיסון הקטן גילה את החשמל והמציא את נורת החשמל. לימים אימו נפטרה, הגיע תומס לביתה כדי לסדרו. ניקה, סידר ופינה את הארונות. במהלך פינוי הארונות הוא פתח את אחת המגירות וזיהה את המכתב שכתב מנהל בית ספרו לאימו. תומס פתח את המכתב וקרא: "גברת אדיסון שלום רב. בנך תומס טיפש גדול, הוא לא מבין כלום מהחומר הנלמד, בית ספרנו לא מתאים לו..." סגר תומס את המכתב ואמר: "באמת הייתי טיפש גדול, אך מילותיה של אימי הפכו אותי לגאון עצום, כמה חכמה הייתה אימי, איך הפכה את מכתבו של המנהל מהשפלה לגאווה..." פיו של האדם הוא אוצר, כשם שבאוצר חבויים אבנים טובות, פנינים ומרגליות, כך בפיו של האדם חבויים אוצרות גדולים. באמצעות פיו יכול אתה לספק לעולם אוצרות גדולים, אתה יכול להעצים את הסובבים בו, אתה יכול להפוך אדם כושל לאדם מצליח. לגלות את החשמל ולהמציא את הנורה אלו בהחלט דברים גדולים, להפוך אדם כושל למצליח זוהי אומנות, ואולי המצאה גדולה יותר.

רונן קרתא

שו"ת הלכתי

מאת הפוסק הגאון הגדול רבי עמרם פריד שליט"א

שאלה: מהו המנהג לגבי עמידה בשעת קריאת עשרת הדברות?

תשובה: א. יש שנהגו לעמוד ויש שנהגו לשבת, ולמעשה יעשה כמנהג המקום. ב. אם אין מנהג במקום - לא יעמוד. מקור: שו"ע ורמ"א סימן קמו סעיף ד. ועיין בתשובת הרמב"ם סימן רסג. שו"ת דבר שמואל (אבוהב) סימן רעו.

שאלה: האם מותר לשוחח בין גברא לגברא (- בין עליה לעליה) בקריאת התורה?

תשובה: א. הב"ח מיקל בדיבור בין גברא לגברא. המשנ"ב למד בדעתו שמותר לדבר דווקא בדברי תורה, אך יש אחרונים שלמדו בדעתו שמותר אף בדברי חולין. ב. להאריך בשיחת חולין - לכו"ע אסור. ג. אמירת 'מזל טוב' יישר כח' וכדומה - מותר. מקור: משנ"ב סימן קמו ס"ק ו. פרי חדש שם ס"ק ב, באר היטב ס"ק ג, מג"א ס"ק ג, כף החיים ס"ק י, ערוך השולחן סעיף ג.

הערות והארות על הלכות אלו ניתן לשלוח למייל: 6191265@GMAIL.COM

"ועשו לי מקדש - ושכנתי בתוכם"

"בשעה טובה ומוצלחת, ב"חסדי ינון" נפתח בימים אלו בית מדרש ע"ש הצדיק המלובן ר' ינון חורי זצוק"ל

זכות טיידה וחי' פקמית! להיות שותפים בדקמה -

ניתן להקדיש ולהנציח:
לעילוי נשמת | לרפואה שלמה | להצלחת המשפחה
ארון קודש | ספסלים | סטנדרים | ספרי קודש | שולחנות

כל תרומה נדבק נטף בבנין מקדש פענו, נסיון בימים קשים אלו...

לתרומות והקדשות:
050-9580500 | 1700-720-500
או חשב' 3640582 - בנק הדואר 09 - סניף 01 (נא לציין עבור מה)

ביאור נפלא בלשון צחה וקלה בהוצאה ברורה ומאירת עיניים, ואף דברים עמוקים מבוארים בו בפשטות ובבהירות (הרה"ג עמרם פריד שליט"א)

זו הפעם הראשונה בהסטוריה שהפך ספר יקר זה של **רבנו בחיי זיע"א** להיות מונגש לכל בר בי רב דחד יומא (הרה"ג יצחק ברדא שליט"א)

או באתר:

www.hasdeyinon.org

לרכישה ב"חסדי ינון":
1700-720-500

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" //

אדם בישראל, מלא קרבה ערכה, כצאת נשמתו יתקבצו אל גופו כל הקליפות וטמא כל מי שכא אידו... אך הגוי כמותו לא ישוץ הקליפות הטמאות

שר הגזעו כל הזכוכים אלא עם הדבש.

גם אלא מלא כל הגזעו כמה זכוכים, אלא הרכה פחמת

משל לפני כאים, אחד מלא דבש ואחד מלא כבש.

אפנה את הכאים או מחול אחדר.

האר החיים מסכרי:

מדת יהודי טמא כמותו כאאלו ואילו גוי לא טמא